

Hawaiii nyár

EBERGÉNYI VIKTÓRIA

Minden jog fenntartva!

A könyv bármely részének, vagy egészének közzététele a szerző engedélye nélkül szigorúan tilos!

A borító az iStockPhoto oldalról megvásárolt fotó felhasználásával készült.

A fotó szerzője: FatCamera (iStockPhoto)

Korrektúra és szerkesztés: Ebergényi Viktória

ISBN: 978-615-6716-03-3

E-mail: ebergenyivicky@gmail.com

Honlapok: vickykonyv.gportal.hu

[instagram.com/vickykonyv](https://www.instagram.com/vickykonyv)

[facebook.com/VickyKonyv](https://www.facebook.com/VickyKonyv)

Kedves olvasó!

Köszönöm szépen, hogy úgy döntöttél, megvásárolod a könyvet! Bízom benne, hogy tetszeni fog a történet! Kérlek, ha elolvastad, véleményezd nekem szóban, vagy írásban! Utóbbi formában az alábbi elérhetőségek valamelyikén:

ebergenyivicky@gmail.com

[instagram.com/vickykonyv](https://www.instagram.com/vickykonyv)

[facebook.com/VickyKonyv](https://www.facebook.com/VickyKonyv)

Jó olvasást!

Baráti üdvözlettel: Ebergényi Viktória

Ebergényi Viktória:

Hawaii nyár

Hang nélkül születtem,
De ugyanúgy dobban a szívem
Nem vagyok más, csak ha annak látsz,
Számomra is éppúgy kijár a boldogság.
A némaság bár meghatározó bennem,
Nem ez az, amely alapján elítélhetsz engem.
Vannak hibáim, nem tagadom,
De nem hiba, hogy nincs hangom.

Mikor erősen fúj a szél,
A hullámokon lovagolok én
A szörftől kitárul a világ,
Az enyém a tenger, s az óceán.
Nem kell hang, hogy ezt élvezzem,
Nem kell szó, hogy ez éltessem.
A tenger tehát az én hangom,
Így elmondhatok mindent, amit akarok.

Hang nélkül születtem,
De nem vagyok más, higgy nekem!
Hang nélkül születtem,
De így vagyok én teljes.

1. fejezet

Hailee McCormick vagyok és hang nélkül születtem. Persze ez meghatározta az egész életem. Mikor el kellett volna kezdenem beszélni kiskoromban, én meg sem tudtam szólalni. Bár ez nem volt újdonság, hiszen azelőtt a szüleim már tudták, mi a baj. Az orvos ugyanis megállapította, hogy afóniában szenvedek. Jó, a *szenvedek* szó túl erős, mert alapvetően vidám természetű vagyok, és az afónia különben sem betegség, hanem állapot. Bár az is igaz, hogy néha úgy érzem, sehová sem tartozom. Egy speciális iskolába járok, ahol az osztálytársaim siketek. Jól ismerem a jelbeszédet, főként így szoktam kommunikálni. De valahogy mégis mindig úgy éreztem, hogy kilógok a sorból, nem tartozom igazán közéjük, hiszen az én hallásommal nincs semmi gond. Jó, néha szelektív, mint bármelyik tinié, de ez van!. Viszont a halló és beszélő emberek közé sem tartozom, hiszen utóbbira nem vagyok képes. Bevallom, sokszor szoktam ezen merengeni, de persze nekem is megvannak ugyanazok a gondjaim, mint másnak. A tavalyi évem például igencsak sűrű volt, sok minden történt velem. Jó, nemcsak velem, hanem a családommal is, de ezek kihatottak rám is. Nem mintha valami énközpontú tini lennék, vagy ilyesmi. Várjunk csak! De hiszen ez mégiscsak az én történetem! Szóval, kezdjük is a legelején!

Nos, mikor megszülettem, nem sírtam fel, ahogyan az ilyenkor szokás. Persze erre nem emlékszem, hiszen túlságosan is aprócska voltam, úgyhogy a szüleim mesélték. A dokik megállapították, hogy afóniám van. Ez a bizonyos afónia sok minden miatt kialakulhat, nálam a hangszálaim rendellenessége okozta. Hogy pontosabb legyek: nekem csak egyetlen hangszálam van, ami bizony kevés ahhoz, hogy bármilyen hangot is ki tudjak magamból csikarni. Biztos most azt mondjátok, milyen rossz lehet, de igazából mivel mindig ezt ismertem, így megszoktam. Jó, azért néha szomorkodtam miatta, beismerem.

Míg a többi gyerkőc beszélni tanult, hangokat képezni, addig én a jelbeszédben találtam meg a kommunikáció forrását, ami sokszor igazán vicces is tudott lenni. A szüleim is megtanulták, így otthon nemcsak én jelelek, hanem ők is. Kivéve persze, mikor valamelyikük rám ordít – teszem hozzá, jogosan – hogy írjam meg a leckémet. Akkor nincs semmi jelelés, csak durcizás a részemről.

Képzeljétek, még a szájról olvasást is megtanultuk, ami olykor igencsak hasznosnak bizonyult! Gondolom, most furcsán néztek, hogy minek a szájról olvasás, ha jól hallok. Nos, azért, mert olykor így beszélek a családommal és nem jelelek. Ezt pedig azért csináljuk, mert hatéves koromban eltört a karom. Törött karral meg ugyebár nem igazán lehet jelelni. Persze magamnak köszönhettem, mert tornaórán azt hittem, hogy meg tudom tartani magam a kötélen. Hát nem. Sajnos nem tudtam. És nemcsak túl sokat képzeltem magamról, hanem szabályt is szegtem, ugyanis nem szabadott volna kötélre másznom. De beszéljen az ember egy hatévesnek, ugye?

Na, de visszatérve az eredeti témára: jól tudok jelelni és szájról olvasni. És ezt nem sokan mondhatják el magukról. Ha kötelet mászni nem is tudok (vagyis rajta maradni), legalább ezekhez van tehetségem. És az is valami. Úgyhogy akár azt is mondhatnám, hogy van különleges képességem. Vagyis én annak nevezem őket. Főleg a szájról olvasást. Bevallom, olykor ki is szoktam használni ezt a remek adottságot. Sőt, gonosz módon idegenek beszédét is így próbálom kideríteni, mint valami kém, vagy ügynök. Ha parkba megyek, sokszor távolabbról azt figyelem, mit mondanak egymásnak az emberek. Sok érdekességet tudhattam meg így az emberekről, amiknek különben semmi hasznát nem vettem, de engem szórakoztatott a dolog. Jó, ne is mondjátok, gonosz vagyok! Szégyellem is magam érte. Á, kit ámítok? Dehogysis! Majd talán, mikor felnövök. Valamikor csak benő a fejem lágya, ugye?

Oké, azért fordítsuk komolyra a szót! Tehát, amit tudnotok kell rólam: hanggal nem tudok kommunikálni, jelbeszédet használok, és szájról olvasással kémkedem.

Meg ugyebár említettem, hogy a tavalyi évem igencsak sűrű volt. Nos, leánykéréssel kezdődött. Jaj, nem ám megijedtek! Nem én kaptam gyűrűt, hanem a fogadott nővérem, Lydia, aki igazából a nagynéném, ugyanis ő apukám kishúga. Kérlek, engedjétek meg, hogy őt is bemutassam nektek, hiszen neki is nagy szerepe van az életemben, valamint a tavalyi évem és nyaram alakulásában is! Nos, Lydia 10 évvel idősebb nálam, de mégis elválaszthatatlan barátnők vagyunk. Mikor ő és apu elvesztették a szüleiket, Lydia hozzá került. Úgyhogy gyakorlatilag apu nevelte fel őt. Aztán mikor anyu bekerült apu életébe, "megkapta" hozzá Lydiát is. Szerencsére mindhárman jól kijöttek egymással. Mikor pedig megszülettem, az afóniám csak jobban összehozta a családot. Anyu Lydiát is szinte a lányának tekinti, segíti őt mindenben, amiben csak tudja.

Lydia nagyon szeret mosolyogni. Mikor jó kedve van, azt könnyen átragasztja másokra. Bár ez nem volt mindig így, hiszen a szülők elvesztése után sokat sírt, nehezen tudta feldolgozni. De aztán

szerencsére sikerült, így én már a vidám Lydiát ismerhettem meg. Jó, persze azért ő is szokott sírni. Igazán érzelmes és sokoldalú teremtés. Üzleti szakra járt az egyetemre, hiszen már gyerekkora óta tudta, hogy mivel akar foglalkozni. Irigylem is őt ezért. Saját fagyis kocsi akart, amelyben a férjével dolgozhat, vagy egy barátjával. Nem sokaknak adatik meg az, hogy olyan társat találjanak, akinek a munka terén is ugyanazok, vagy hasonlóak a céljaik. Több barátja is volt már, de Josh nyerte meg igazán a szívét. Josh szintén valami büfékocsit szeretett volna, de nem volt határozott azon a téren, hogy mit árulna. De aztán Lydia beszélt neki a fagyis kocsirol, így pedig már meg is volt a közös álmuk. Már az egyetem első évében megismerkedtek. Kezdetben csak barátok voltak, aztán szép lassan valami gyönyörű dolog kezdett kibontakozni közöttük. Tavaly januárban pedig Josh megkérte a fogadott nővérem kezét. Mind nagyon boldogok voltunk a hírtől.

Aztán nem sokkal később bejelentették, hogy elköltöznek, és bizony nem éppen a szomszéd városba. Úgy döntöttek ugyanis, hogy Hawaii-n folytatják a közös életüket. Bevallom, én ettől a hírtől szomorú lettem. Persze a boldogságuknak örültem, de úgy éreztem, hogy valami véget ér, és ezt akkor nem tudtam megemésztetni. A bejelentésük után dühösen futottam be a szobámba, és legszívesebben ordítottam volna, még hozzá jó hangosan. Nem akartam, hogy elköltözzön, főleg azt nem, hogy egy másik államba. Mi Hartfordban lakunk, tehát Connecticut államban.

– Attól, hogy elköltözöm, még ugyanúgy itt leszek veled – mondta, miután feljött utánam, én meg a nyakába borultam és sírtam.

Abban a pillanatban utáltam őt, mert el akart hagyni, és gyűlöltem magam, amiért ezt éreztem. Szomorú voltam, csalódott és önző. Aztán azért beláttam, hogy ez nem mehet így örökké. Beletelt egy kis időbe, mire nagyjából beletörődtem, de az esküvőt már vele együtt szerveztem. Tudtam, hogy nem szép dolog az önzőség, így sikerült túllépnem a dolgon, bár kicsit sem volt könnyű. Nem tartottam haragot vele, már az ölelése után biztosítottam, hogy számíthat rám. Úgyhogy a gyűlölet kb. fél percig tartott. A csalódottság azonban az esküvőig összeszorította a torkom. Hiszen nem akartam, hogy miattam rosszul érezze magát.

Aztán eljött az április. Ott voltunk azon a csodálatos esküvőn. Akkor értettem meg igazán, hogy milyen önző is voltam. Jó volt őket együtt látni és hallani, ahogy kimondják egymásnak a boldogító igent. Gyönyörű szertartás volt a családdal és persze a közeli barátokkal. És utána jött az, amelytől összeszorult a torkom: elköltöztek Hawaii-ra. Miután kitették a lábukat az ajtón, csak sírni tudtam. Szomorú könnyekkel, mert elmentek, és vidámakkal, mert boldogok lettek és megvalósították az